

ΛΟΓΟΣ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΕΙΣ ΜΠΕΤΖΑΛΛΑΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΝΙΚΟΛΑΟΝ.

Τετάρτη, 6η/19η Δεκεμβρίου 2011.

«Ποίοις μελωδικοῖς ᾠσμασιν ἐπαινέσωμεν τόν Ἱεράρχην; τόν τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλον καί τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχον· τῆς Ἐκκλησίας πρωτοστάτην· τόν μέγαν προαπιστήν τε καί διδάσκαλον· τόν πάντας τοὺς κακοδόξους καταισχύνοντα· τόν ὀλετῆρα Ἀρείου καί θερμόν ἀντίμαχον· τόν δι' οὗ τήν τούτου ὄφρυν, Χριστός καταβέβληκεν, ὁ ἔχων τό μέγα ἔλεος».

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί.

Ἀγάλλεται σήμερον ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐπὶ τῇ ἐτησίῳ πανηγύρει τοῦ Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Νικολάου, ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ. Καί τοῦτο διότι ὁ τῶν Μύρων τῆς Λυκίας ἐπίσκοπος ἀνεδείχθη μέγας προαπιστής καί ὑπέρμαχος, ἀλλά καί διδάσκαλος τοῦ μυστηρίου τῆς εὐσεβείας, δηλονότι τοῦ μυστηρίου τῆς Θεολογίας καί τῆς θείας ἐν Χριστῷ Οἰκονομίας. Νά διατί ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας, ἐκστατικός ὢν, διερωτᾶται λέγων: «Ποίοις μελωδικοῖς ᾠσμασιν ἐπαινέσωμεν τόν Ἱεράρχην, τόν ἀντίπαλον τῆς ἀσεβείας καί τόν διδάσκαλον αὐτῆς (τῆς ἀσεβείας) Ἀρείου τοῦ Αἰρεσιάρχου».

Ὡς γνωστόν, ἀγαπητοί μου, ὁ Ἅγιος Νικόλαος συμμετέσχε εἰς τὰς ἐργασίας τῆς πρώτης ἐν Νικαίᾳ συγκληθείσης Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου τό 325. Ἡ Οἰκουμενική δέ αὕτη Σύνοδος Θεοπνεύστως διετύπωσε τό μυστήριον τῆς εὐσεβείας, δηλαδή τῆς Θεολογίας. Διετύπωσε, μέ ἄλλα λόγια, τήν εἰς τόν ἕνα καί Τριαδικόν Θεόν πίστιν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς μελωδικῶς κηρύσσει καί ὁ ὑμνωδός λέγων: «Ἐνίζεταί ὁμοουσίῳ θελήματι, ἡ Τριάς μερίζεται, πάλιν προσωπικῶς ἀμερίστως, συντηροῦσα τό κράτος αἰεί, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός καί Πνεῦμα τό ζῶν, ὁ εἷς τρισυπόστατος Θεός, ὃν μεγαλύνομεν», (Ἰδὲ θ').

Τό μυστήριον τοῦτο τῆς εὐσεβείας τοῦ ἐνός καί Τριαδικοῦ Θεοῦ προσεπάθησε νά διαστρέψῃ καί παραποιήσῃ ὁ ἀρχηγέτης ὅλων τῶν αἱρέσεων τῆς ὑγιαινούσης Χριστιανικῆς καί Ὁρθοδόξου ἡμῶν ἀκριβοῦς πίστεως, ὁ δαιμονόπληκτος Ἀρειος. Αἱ διάφοροι αἱρέσεις τῆς ὑγιοῦς Χριστιανικῆς πίστεως δέν διέστρεψαν μόνον τήν ὀρθήν πίστιν, ἀλλά διέστρεψαν τό ἀληθές καί γνήσιον ἥθος καί τόν ὀρθόν τρόπον ζωῆς τῶν Χριστιανῶν, δηλονότι τὰς πατρικάς καί ἀποστολικὰς παραδόσεις. «Ἀδελφοί», παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «στήκετε καί κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν», (Β' Θεσ. 2,15). Αὐτάς ἀκριβῶς τὰς παραδόσεις καί διδασκαλίας ἐκράτησεν καί ἐφύλαξεν ἀκεραίας ὁ Ἅγιος Νικόλαος, ὁ ὁποῖος ἀνεδείχθη κανὼν τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, δηλονότι ἀντίπαλος τῆς ἀσεβείας καί καταισχυντήρ τῶν κακοδόξων.

Ἐπεὶ δέ τὰ Χριστιανῶν ἦν πρεσβεύων καί τήν εὐσέβειαν κηρύττων ἐλευθέρα φωνῇ, λέγει ὁ Συναξαριστής τοῦ Ἀγίου Νικολάου, συλλαμβάνεται ὑπὸ τῶν διωκτῶν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καί πληγαῖς καί στρεβλώσεσι παρ' αὐτῶν ὑποβληθείς, τῇ εἰρκτῇ ἐναπορρίπτεται μετὰ καί ἄλλων Χριστιανῶν.

Μέ ἄλλα λόγια ὁ κανὼν τῆς πίστεως Νικόλαος ἐγένετο μιμητὴς τοῦ κηρύγματος καὶ τῶν διωγμῶν τοῦ Παύλου λεγοντος: «μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς κάγώ Χριστοῦ», (Α' Κορ. 4, 16), καὶ ἀλλαχοῦ: «πάντες δέ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται», (Β' Τιμ. 3,12). Ναί, ἀδελφοί μου, ὅλοι ὅσοι θέλουν νά ζοῦν εὐσεβῶς, ὅπως ἐπιβάλλει ἡ σχέσις μέ τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, θά καταδιωθοῦν. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ζῶμεν εἰς καιρούς χαλεπούς. Εἰς καιρούς, ὅπου ἐξέλιπεν ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί ἡ φιλαδελφία. «Καί αὕτη ἐστὶν ἡ ἀγάπη», διδάσκει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, «ἵνα περιπατῶμεν κατὰ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ [τοῦ Κυρίου], αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολή, καθὼς ἠκούσατε ἀπαρχῆς, ἵνα ἐν αὐτῇ περιπατεῖτε, ὅτι πολλοὶ πλάνοι εἰσῆλθον εἰς τόν κόσμον, οἱ μὴ ὁμολογοῦντες Ἰησοῦν Χριστόν ἐρχόμενον ἐν σαρκί. Οὗτος ἐστὶν ὁ πλάνος καί ὁ ἀντίχριστος», (Β' Ἰωαν. 1,7). [Πρέπει νά βαδίζετε τόν δρόμον τῆς ἀγάπης καί νά μὴν εἴσθε διεσπασμένοι, διότι ἀνεφάνησαν εἰς τόν κόσμον πολλοὶ πού διδάσκουν πλάνους καί πλανοῦν μέ αὐτάς τούς πιστούς. Οἱ πλάνοι αὐτοὶ δέν ὁμολογοῦν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἐξακολουθεῖ ὡς Ἀρχιερεὺς μας νά εἶναι εἰς τούς οὐρανοὺς μέ πραγματικὴν σάρκα καί φύσιν ἀνθρωπίνην καί μέ αὐτὴν πρόκειται νά ἔλθῃ ὡς Κριτῆς. Αὐτός, πού δέν ὁμολογεῖ τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν, εἶναι ὁ κατεξοχὴν ἀπατεῶν καί ὁ ἀντίχριστος].

Ἡ σήμερον ἐπιτελουμένη ἐόρτιος μνήμη τοῦ Ἀγίου Πατρός ἡμῶν Νικολάου, ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ τόπῳ τῆς διαμονῆς αὐτοῦ κατὰ τὴν εἰς τούς Ἁγίους Τόπους προσκυνηματικὴν αὐτοῦ θεωρίαν μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι πρέπει νά πειπατῶμεν κατὰ τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, «Ὅστις ἦλθεν εἰς τόν κόσμον ἐν σαρκί», (Β' Ἰω. 1,7).

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ ἐνσάρκωσις καί ἐνανθρώπισις τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς ὁμόρου ὑμῶν πόλεως τῆς Βηθλεέμ εἶναι τό μυστήριον τῆς εὐσεβείας καί τῆς θείας Οἰκονομίας. Εἶναι τό θεῖον μυστήριον, ἐν ᾧ καί δι' οὗ ὁμολογοῦμεν ὅτι «θεὸς νοούμενος ὁ Χριστός εἰσβέβηκεν εἰς τὴν οἰκουμένην μέρος κόσμου πεφηνῶς ὡς ἄνθρωπος», (Ρ.Γ. 76, 1177), καί ὅτι ὁ «θεὸς κατακιρνᾶται τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, ἵνα τῷ ὕψει τοῦ Θεοῦ συναπαρτισθῇ τό ἀνθρώπινον», (Ρ.Γ. 76, 1152), κατὰ τόν Ἅγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας.

Ἡ ἐορτὴ τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι τό εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς δουλείας καί τῆς πλάνης τοῦ διαβόλου, τοῦ πατρὸς τοῦ ψεύδους καί τοῦ σκότους.

Ἐάν θέλομεν, ἀγαπητοί μου, νά ἐορτάσωμεν τό μέγα τοῦτο γεγονὸς τῆς χαρᾶς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἕνας εἶναι ὁ τόπος καί ἕνας εἶναι ὁ τρόπος. Καί ὁ μὲν τόπος εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὁ δέ τρόπος ἡ διὰ τῆς καταλλήλου προετοιμασίας μας δι' ἔργων ἀγάπης, φιλανθρωπίας καί μετανοίας συμμετοχὴ μας εἰς τό μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἔνθα τό μυστήριον τῆς εὐσεβείας καί τῆς θείας οἰκονομίας, τουτέστιν ἡ Ἐνσάρκωσις, ἡ Σταύρωσις καί ἡ Ἀνάστασις τοῦ Θεοῦ Λόγου τοῦ Χριστοῦ, καθίσταται οἰκεῖον ἡμῖν διὰ τῆς προγεύσεως τῆς ἐντός τοῦ σπηλαίου τῶν καρδιῶν ἡμῶν ἀναγεννήσεως καί ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τοῦ Ἡλίου τῆς δικαιοσύνης.

Μετά τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν, ἀγαπητοί μου: “Σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, σκιρτήσωμεν ἐόρτια, καί χορεύσωμεν ἀγαλλόμενοι, τῇ ἐτησίῳ πανηγύρει τοῦ Θεοφόρου Πατρός ...ποιμένος καί διδασκάλου, τοῦ καλοῦ Ποιμένου, τοῦ ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ γεννηθέντος, ὁμόζηλον Ποιμένα συνελθόντες εὐφημήσωμεν. Οἱ

έν νόσοις τόν ἱατρόν, οἱ έν κινδύνοις τόν ρύστην, οἱ ἁμαρτωλοί τόν προστάτην, οἱ πένητες τόν θησαυρόν, οἱ έν θλίψει τήν παραμυθίαν, τόν συνοδίτην οἱ ὁδοιπόροι, οἱ έν θαλάσῃ τόν κυβερνήτην, οἱ πάντες τόν πανταχοῦ θερμῶς προφθάνοντα, μέγιστον Ἱεράρχην, ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἶπωμεν: Πανάγιε Νικόλαε, πρόφθασον, ἐξελοῦ ἡμᾶς τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης, σῶσον τήν ποίμνην σου ἀπό πᾶσαν ἐνέργειαν πλάνης καί μαγείας καί ἰκέτευσον τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί τόν Υἱόν τῆς Παρθένου Μαρίας, ἵνα διά τῶν πρεσβειῶν αὐτῆς ἀξιωθῶμεν ἐορτᾶσαι τήν Γέννησιν τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ έν εἰρήνῃ καί δικαιοσύνῃ". Ἀμήν.

Έν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Βηθλεέμ- (Μπετζάλλας),

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων